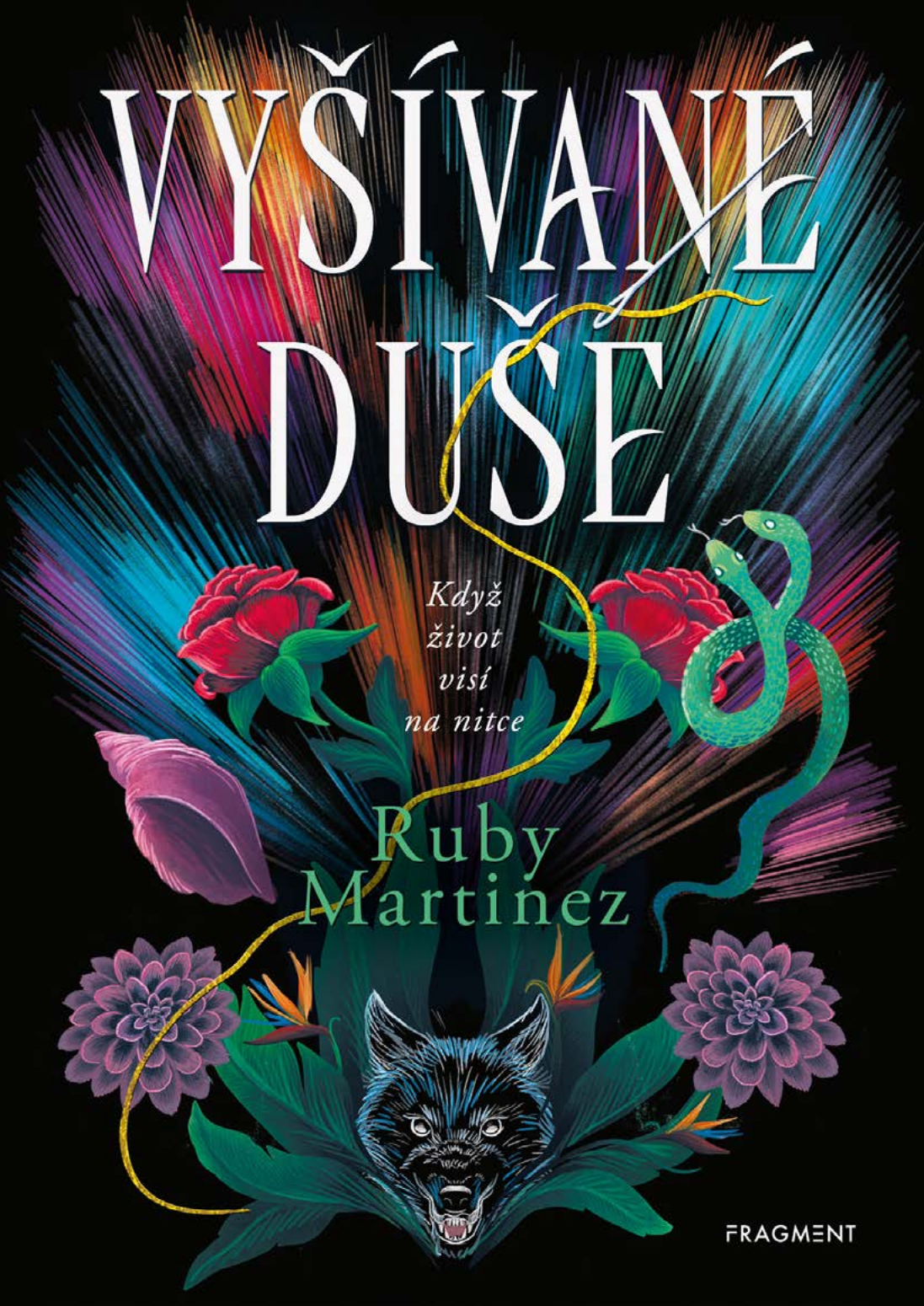

VYŠÍVANÉ DUŠE

*Když
život
visí
na nitce*

Ruby
Martinez

FRAGMENT

Vyšívané duše

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

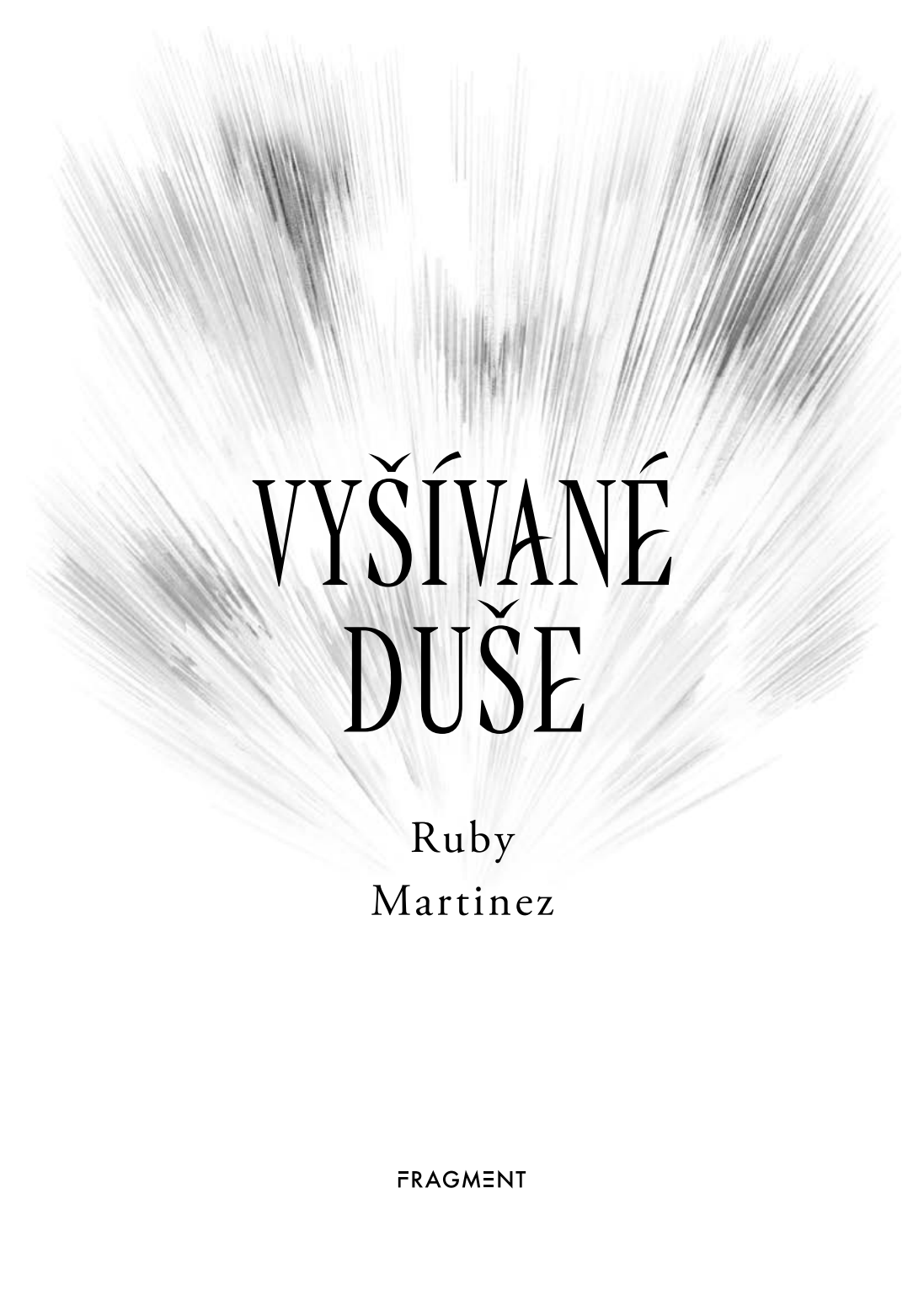
FRAGMENT

Ruby Martinez

Vyšívané duše – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

VYŠÍVANÉ DUŠE

Ruby
Martinez

FRAGMENT

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.
No part of this book may be used or reproduced in any manner for the purpose of training artificial intelligence technologies or systems. This work is reserved from text and data mining (Article 4(3) Directive (EU) 2019/790).
This edition published by arrangement with Random House Children's Books, a division of Penguin Random House LLC.

Text copyright © 2025 by Ruby Martinez
Jacket art copyright © 2025 by Anna Stead
Translation © 2026 by Josef Kalousek
E-book konverzi vytvořilo Grafické a DTP studio Fragment
E-book konverze © Grafické a DTP studio Fragment, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-253-7651-5
ISBN e-knihy 978-80-253-7658-4 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-7659-1 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-7652-2 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Pro Nathana, mého parťáka v životě, rodičovství i hře Stardew Valley.

Tahle kniha je pro tebe.

*A taky pro všechny další, kteří občas zápasí s úzkostmi. Jste daleko statečnější,
než si myslíte, a daleko schopnější, než si vůbec dovedete představit.*

ČÁST PRVNÍ

KAPITOLA PRVNÍ

JADE

K tomu, abych zabila člověka, mi stačí jenom jehla, nit a pramínek jeho vlasů.

Díky svým schopnostem dokážu lidem přišít lásku, zahnat smrt nebo odvinout vzpomínky. V bezpečí přede mnou nejsou ani jejich nejzákladnější vlastnosti. Krása. Odvaha. Pocit štěstí. Když si záměru, můžu je komukoli propůjčit, nebo o ně naopak kohokoli připravit.

Ale navzdory všem svým dovednostem nejsem schopná zvládnout posezení u čaje s královnou – a vlastně ani s kýmkoli jiným –, aniž by se mi nerozechvěly ruce.

Když pokládám šálek zpátky na talířek, příšerně to zarachotí. Ve skutečnosti to nemůže být nijak hlasitě, ale mým uším to zní jako ohlušující skřek. Naproti mně sedí královna Maríia-Celese Ríosová, oděná v sytě zelených šatech, na kterých má vyšité nejrůznější květy, od zimolezů až po aksamitníky. Její šaty jsou přepychové – nepochybně ušité z toho nejjemnějšího caldistánského hedvábí – a komnata, ve které teď sedíme, si s nimi v ničem nezadá. Bytelné kožené pohovky a židle, azurové kachličky a stěny pomalované tak, aby připomínaly džungli rozléhající se za městskými branami. Člověk se nemůže vynadívát.

Hnusí se mi to.

Hnusí se mi to, jelikož to není moje malá, *bezpečná* chatrč. Už jen z toho, že musím být na cizím místě a s cizím člověkem, cítím po celém těle svědění. Fakt, že královna je údajně přímým potomkem Ora, krále všech bohů devocionismu, mi od mých úzkostí dvakrát neulevuje. V žilách jí má kolovat jeho krev, díky čemuž sice nemá žádné zvláštní schopnosti, ale zato jí to přináší status, jež naše královna naplno využívá. To právě kvůli němu se děším jejího pohledu, který mi připadá pronikavější než špička jehly.

Musím vynaložit veškeré úsilí, abych se před ní nezačala ošívat. Zdvořilostní pozdravy jsme si už vyměnily a já poslední minutu strávila vymýšlením, co jí řeknu dál, ale všechny své dosavadní trhlé nápady jsem zahodila. Když neumím pořádně mluvit ani s běžnými lidmi, jak mám mluvit s královnou?

Nakonec je to ona, kdo ticho prolomí. „Předvolala jsem si tě, abych ti položila pár otázek, pokud ti to nevadí.“

Zvednu hlavu, abych se jí zahleděla do očí, udělám to ale moc rychle a jenom se ještě víc rozruším. Všimla si toho? Zlobí se teď na mě? Přímo nad ní se vznáší její duše. Je tvořená všemi barvami duhy, přičemž nad sytě oranžovou netrpělivostí se krátce pozastavím, dokud si neuvědomím, že čeká na mou reakci. Sevře se mi hrdlo, svá další slova z něj ale přece jenom nějak dostanu. „Jistě, Vaše Výsosti.“

Rozhlédne se po zdech kolem, jako by sama náhle znejistěla, načež se zakloní a ležérně mávne rukou. „Prosím, říkej mi Celese. Tak to dělají všichni mí nejbližší důvěrníci.“

Límeček je mi najednou neuvěřitelně těsný a švy mých bavlněných šatů v barvě slonoviny mě nesnesitelně škrábou. Vůbec si nedokážu představit, že bych patřila mezi královniny nejbližší důvěrníky – vždyť ji sotva znám. Matka už s ní v minulosti spolupracovala, ale já ne. Já nikdy.

Co na to mám vůbec říct?

„Ano. Chci říct, dobře... Celese.“

Bohové, takhle se ztrapnit – a ještě ke všemu před samotnou královnou. Prohlíží si mě až podezřele dlouho, načež praví: „Začneme tvou matkou. Slyšela jsi o ní v poslední době něco?“

Dost možná ty královniny hezké šaty pozvracím. Víím, kam tím míří, jenže se mi to vůbec nezamlouvá.

„Ne.“ Když si přikládám dlaně k sobě, mám je celé zpocené. „Ne, od toho zmizení nic. Už jsem to ohlašovala na polese.“

Přimhouří oči a já zatěkám pohledem po dalším odstínu, kterým její duše oplývá. Je to citronově žluté odsouzení. „Neohlašovala jsi to už před třemi měsíci?“

Z obličeje se mi v tu ránu vytratí všechna barva, a to jak kvůli královninu tázavému pohledu, tak kvůli vzpomínce na *to* ráno, kdy jsem matku viděla naposledy – před dvaadevadesáti dny.

Pod tíhou, kterou pro mě její ztráta představuje, se div nepodlomím. Naše poslední společné ráno si pamatuju dobře – jak jsem ji našla usazenou u kuchyňského stolu, v obličeji celou bledou, nad článkem pojednávajícím o nedávných vraždách. Když jsem se zeptala, co se stalo, tvrdila, že nic, ale o hodinu později mě o dost pevněji než obvykle objala, řekla mi, jak moc mě má ráda a do ucha mi pošeptala: *„Nelekej se, ale musím něco zařídit. Sbal si věci. Až se vrátím, budeme si muset promluvit.“*

Dost možná se už nikdy nedozvím, co se mnou chtěla probrat, protože se nevrátila. Ani ten den, ani žádný jiný.

Pořád jsem ještě nenašla odvalu, abych zase vybalila věci ze svého kufru. Možná je to hloupé, jenže kdybych to udělala... třeba by mi došlo, že už je nadobro pryč, jenže já – já si nejsem jistá, jestli jsem schopná čelit světu, ve kterém matka není. A ani nevím, jestli v takovém světě vůbec chci žít.

Začne mě pálit v očích, a když si královna odkáše, aby mi připomněla, že se na něco ptala, div nenadskočím leknutím.

„Ano – omlouvám se, máte pravdu. Tři měsíce.“ To, co mi vyjde z úst, zní spíš jako nějaký ztrápený sípot. Měla bych asi říct ještě něco dalšího, jenomže na to už nemám v plicích žádný vzduch.

„Přece chápeš, co to znamená, Jade.“ Odmlčí se a mně se napnou všechny svaly na těle. „Koruna potřebuje vykladačku, a když je tvá matka pryč...“

Očekává se, že zaujmu její místo.

Což pochopitelně udělám. Schopnost vykládat vlákna není dědičná – obvykle se vyskytuje spíš nahodile a zřídka. V současnosti je nás jen něco málo přes tucet, ale v království Mérecal máme zákonnou povinnost sloužit královské rodině. Darovat jim zdraví, odvinout pro ně trochu štěstí, přišít jim špetku inteligence.

Usmrtit nepřátele jediným zataháním za nitku.

Z té představy se mi zamotá hlava. Mimoděk se natáhnu po přívěsku, který mám na krku, a přemítám, co všechno asi bude má nová role vyžadovat. Vycházení z domu, vystupování na veřejnosti, mluvení před davy.

Davy.

V duchu královnu na chvíli opustím a nechám se pohltnout jistou vzpomínkou. V ní se mi do zad zarývají chladné kamenné schody před soudní budovou, zatímco mě za ruce, nohy, oblečení i vlasy tahá celé moře cizích rukou. Jejich výdechy tvoří mlhu, která mě pohlcuje, a jejich těla se na mě tak moc mačkají, až mě to drtí. Začne se mi svírat hrdlo, první příznak, že už brzy dostanu jeden ze svých záchvatů, a –

„Jade?“

Královnin hlas zafunguje jako facka, kterou jsem potřebovala. Dívá se na mě a jedna ruka se jí chvěje, jak prsty otáčí masivním pečetním prstenem. Zaujme mě symbol, který jsem celé roky vídala na matčině psacím stole, jelikož byl vtlačený do voskové pečeti na všech úředních dopisech od královny. Srpek měsíce zářící nad řekou a obklopený svatozářím z peří. Všechno to má svou symboliku: peří značí boha, z jehož pokrevní linie královna pochází, po měsíci má křestní jméno a řeka jí zase dala příjmení – Ríosová.

Zničehonic celá ztuhne a já si uvědomím, že na ni už hodnou chvíli tupě zírá. „O čem jsme se to vlastně bavily?“

Přeskočí mi hlas, jak se přese mě přelije další vlna nevolnosti. Co když jsem ji urazila? Mám co dělat, abych nesvrátila obličej, zatímco se kouše do rtu, jako by jí pohled na mě byl... nepříjemný. „Potřebuju vykladačku vlákn.“

Z toho, co mi právě naznačila, celá zvadnu. Uvědomím si, že křečovitě svírám svůj přívěsek, a ruku raději spustím do klína. „Moje matka se už určitě brzy vrátí.“

Jsi silná, schopná a úžasná. Nikdy na to nezapomínej. To mi matka vždycky říkala. Sice mě adoptovala na základě toho, že sdílíme stejné nadání, ale měla mě upřímně ráda. Každopádně se mýlila – já nejsem ani jedno z toho a zejména ne silná. Světa jsem se vždycky tak moc bála, že jsem se do něj nikdy pořádně nezačlenila.

Svá další slova královna pronáší s něžností, kterou bych od ní neočekávala. „Kdyby se chystala vrátit, tak už by to udělala.“

Zprvu ten podivný, skřípavý zvuk nepoznám. Pak si uvědomím, že jsem ho vydala *já*, jak se mi z hrdla pokusil uniknout vzlyk. Jednou rukou si zakryju ústa, jenomže to udělám příliš pozdě. Královna už to musela slyšet.

Očima znovu zatěká k jedné ze zdí a liliově fialový soucit krátce zapulzuje na její duši, načež zrakem spočine zpátky na mně. „Třeba bych ti mohla dopřát menší prodlevu.“

Mělo by se mi ulevit. A taky se mi ulevilo. Každá trocha času navíc je dar. Jenže ať už to budou dny, týdny, roky... Na faktu, že je matka pryč, se tím vůbec nic nezmění. Nemůžu si však dovolit působit nevděčně, takže přikývnu. Královna mi odpoví něžným hlasem: „Co třeba šedesát dní? Jestli se tvá matka do té doby nevrátí, ujmeš se jejích povinností.“

Šedesát dní. To nebude na přípravu ani zdaleka stačit. Pochopitelně jsem celou dobu věděla, že jednou budu muset nastoupit na matčino místo, ale vždycky mi to připadalo jako vzdálená budoucnost. Nikdy mě nenapadlo, že něco takového budu muset řešit v sedmnácti letech.

Jenže královna Maria-Celesa už pro mě udělala ústupek – a to překvapivě štedrý. Matka mi toho o práci, kterou pro královnu dělala, nikdy moc

neprozradila, ovšem jednu radu mi přece jenom dala: nikdy jí neodporuj. A právě proto přikývnu, byť můj vlastní žaludek rázně zaprotestuje. „Zajisté. Rozumím.“

Co jiného bych měla říct? Že bych před povinnostmi raději utekla, kdyby mě představa, že opustím domov, tolik neděsila? Mám ještě šedesát dní. To není úplně málo. Třeba se matka v mezičase sama vrátí.

Nebo ji možná vypátrám.

Už jsem se o to pokusila. Napsala jsem do všech nemocnic, márníc, a dokonce i vězení. Všechny mé snahy sice skončily neúspěchem, ale zatím jsem se neodvážila opustit bezpečí svého domova.

Každou noc se mi zdá o tom, že matku najdu a přivedu ji zpátky, s východem slunce si ale vždycky uvědomím, že jsem na to příliš ustrašená. Zbabělá. S ohledem na tuhle lhůtu... Brzy už dost možná nebudu mít jinou možnost. Jestli se matku nevydám hledat hned, později na to už coby korunní vykladačka vláken nebudu mít čas.

„Je tu ještě jedna záležitost.“

Královna ta slova pronese nečekaně něžným tónem, který mě přinutí, abych zvedla hlavu a podívala se na ni samotnou, ne jen na duši, co se kolem ní vznáší. Na královnu je mladá, je jí jen něco málo přes třicet. Bylo jí teprve šestnáct, když její domov zachvátil požár, který ji připravil o rodiče i starší sestru. Oficiálně se jednalo o tragickou nehodu, ale šířily se klepy, které naznačovaly, že za tím bylo něco víc. Vrah s nekalými úmysly. Osobně jsem si nikdy nebyla jistá, čemu mám věřit, tím se ovšem na věci nic neměnilo. Celese se stala královnou, jednou z posledních ve světě, kde postupně převládá demokracie.

Během let se proměnila v ženu, která tu teď přede mnou sedí. Očividně o sebe dobře pečuje a na tvář si nanáší nejrůznější pudry a krémy, které jí vyhlazují pleť a dodávají jejím očím tmavý, třpytivý kontrast. Pár věcí mi na ní ale přijde zvláštních. Její vlasy nemají moc šmrnc. Na nose má nečekaný hrbolek. Rysy jejích lící nejsou tak ostré, jak bych si u královny představovala.

Možná je to ode mě povrchní, ale očekávala jsem, že bude krásnější, stejně jako všichni ti, kterým zevnějšek přikrášlil některý z vykladačů vlákna. Podle její podobizny na dinedách by to tak být mělo a já bych přísahala, že jí matka před několika lety trochu krásy přišívala. Ale možná si ji jenom s někým pletu; tuhle službu si ostatně žádá spousta lidí.

Posune se v křesle, skoro jako by byla *nervózní*, ale pro to přece nemá důvod. „Také jsem s tebou chtěla probrat ty vraždy.“

Ach.

Slova mezi nás dosednou jako olověné závaží a uplyne až moc dlouhá chvíle ticha, než si uvědomím, že už jsem dávno měla něco říct.

„Co s nimi?“

Pronesu to trochu moc vysokým hlasem, ovšem královna je shovívavá a tu neohrabanost mi promine. „Doufala jsem, že by ses mohla nějak zapojit do vyšetřování. Polesa sice dělá, co může, jenomže už je to několik měsíců a zatím nevyrukovala s jediným podezřelým. Chápu, že je to z mojí strany jenom spekulace, ale napadlo mě, že by se daly zužkovat tvé jedinečné schopnosti. Zoufale potřebujeme všechnu možnou pomoc.“

Ach. Tohle jsem sice neočekávala, ale chápu, proč to řekla. Při čtení novin jsem ohledně toho případu vstřebala spoustu detailů, podobně jako když kořeny stromu vstřebávají otrávenou vodu. Těla se našla v různých částech Mérecalu – s vydlobnutými očima a krvavými škrábanci na kůži. Nikdo se nemůže cítit v bezpečí. Zabiti už byli rolníci, podnikatelé, kazatelé, a dokonce i jeden příslušník polesy, takže příště může přijít na řadu opravdu kdokoli.

Polesa trvá na tom, že pachatelem je nějaký šílenec, zatímco v novinách rází teorii, že vraždy souvisí s aktivitami gangů, ale mezi lidmi se šíří i jiné zvěsti. Šušká se, že nám tak staří bohové dávají najevo svůj hněv. Že Vada propadla mamonu a pustila svého psa ze řetězu. Oro je prý zase zklamaný, že v něj přestáváme věřit, a tak jí v tom nijak nebrání.

Můj názor? Nevím, co si o tom mám myslet ani komu věřit. Vím jenom to, že se matka už dvaadevadesát dní pohřešuje, a že se pokaždé,

když zrovna nemám co na práci, neubráním děsivé myšlenky, že se stala jednou z obětí.

Už jen při té představě se mi pokaždé zatají dech. Přijde zármutek. Panika. Je až překvapující, jak podobně se tyto dvě emoce projevují. Jako rozbouraná vlna, jež člověka stahuje čím dál hlouběji do propasti.

Za normálních okolností své schopnosti příliš nevyužívám a raději setrávám v bezpečí domova, tentokrát bych si ale přála, abych dokázala víc. Abych nemusela jen bezradně vysedávat ve své chatrči, zatímco ve městě umírají nevinní a má matka se pohřešuje.

Mrzí mě, že toho moc nezmůžu.

„Obávám se, že mě nenapadá, jak bych mohla svými schopnostmi přispět,“ řeknu královně. „Pokud mi tedy neukážete podezřelého nebo vražednou zbraň.“

Zase si začne pohrávat s tím svým prstenem. „Takže bys mohla pomoci? Kdybychom ti něco ukázali?“

„Možná.“

Na to se nedá odpovědět jednoduchým ano, nebo ne. Když je člověku nějaký předmět opravdu drahý, ulpí na něm otisk jeho duše. Poznala bych, pokud by byl vražednou zbraní třeba oblíbený nůž nebo pistole. Podobně by to mohlo jít také s těly obětí. I po smrti je naše duše ještě nějaký čas svázaná s tělem, blednoucí památka, která den po dni, kousek po kousku přechází do posmrtného života. Jestli měl pachatel se svými oběťmi nějakou silnou citovou vazbu, mohly na jejich mrtvolách ulpět kousky jeho duše, podobně jako to bývá u neživých předmětů. Je to možné, nicméně nepravděpodobné.

Všechno to královně vysvětlím, byť se mi u toho několikrát zamotá jazyk. Když domluvím, přikývne a zakloní se dozadu. „Dobrá. Jestli se najdou nějaké důkazy, pošlu pro tebe někoho od polesy. Možná bychom tě mohli nechat ohledat některá z těl. Tomu vraždění je třeba učinit přítrž.“

Pevně zavřu oči. Už zase se mi dělá nevolno, což je v přítomnosti cizích lidí obvyklé, ovšem dnes je to horší.

„Zajisté, Vaše Veličenstvo – chci říct, Celese.“ Protože se nezdá, že by mě to nutkání zvracet mělo v brzké době opustit, zeptám se: „Jestli je to všechno, omluvila byste mě?“

Skoro čekám, že mě požádá ještě o něco dalšího. Copak by si mě sem pozvala jenom proto, aby se zeptala, jestli jim s těmi vraždami nepomůžu, a pak mě hned zase nechala jít? Mám ale štěstí, protože si krátce prohlédne můj bledý obličej a přikývne. „Ano, můžeš odejít. Jestli tě budu potřebovat, pošlu vzkaz.“

Sotva to dořekne, dám se urychleně na odchod, jako když ještěrka prchá před orlem. Jenomže nejsem dost rychlá. Od dveří už mě dělí jenom tři kroky, když panika ve mně překročí únosnou mez a já ze sebe vyvrhnu veškerý obsah svého žaludku. Nahnědlé zvratky tak silně kontrastují s azurovými dlaždičkami, že na ten výjev asi vteřinu jen nevěřicně zírám.

Ach bohové. Pozvracela jsem se přímo před královnou. Není to poprvé, co se mi z nervů udělalo takhle nevolno, ale už jsem přece odcházela, měla jsem to skoro za sebou.

„Já – moc se omlouvám.“ Celá rozechvělá se k ní otočím čelem. „Nebýlo to úmyslné, byla to nehoda, přísahám.“

Královna chvíli taky zírá na mé zvratky, pak ale zavrtí hlavou a svůj pohled upře zase na mě. „To je... ehm... To je v pořádku. Nechceš se cestou zastavit na ošetřovně?“

Jsem si celkem jistá, že to teď potřebuju ze všeho nejmíň.

„N-ne. To je v pořádku. Budu v pořádku. Jenom už bych chtěla jít domů, jestli to nevádí.“

Mne si dlaně, když si ale všimne, jak na ni zírám, překříží si paže na hrudi. „Ne, nevádí. Zůstaneme v kontaktu.“

Ze dveří v podstatě vyběhnu a v hlavě už si plánuju trasu domů. Nejrychlejší by to bylo přímo skrze Joyal – nejluxusnější čtvrt Sallendy –, jenomže tam je vždycky spousta lidí a hluku. Stojí tam až moc obchůdků, pekáren a ještě donedávna prázdných svatostánků, které teď ale praskají ve švech, jak se tam sbíhají lidé vyděšení vraždami a hledající útěchu ve

víře. Kdybych to ale vzala jižně přes Mugru... Tuhle městskou část sužuje chudoba, ale zato je tam klid.

Prvním krokem je každopádně to, že se dostanu *ven* z paláce.

To by asi pro většinu lidí nebylo nic těžkého, jenomže před palácovými zdmi se teď, podobně jako ve svatostáncích, sbíhají davy doufající, že aspoň na okamžik zahlédnou svou královnu. Modlí se, aby je Orova dcera ochránila před vraždami. Tudíž musím najít zadní východ. Nějaký, který povede někam do ticha a především daleko od davů.

V mé mysli to všechno proběhne v jediném okamžiku a jednou rukou už sahám po klice, když královna ještě jednou prolomí panující ticho.

„A Jade?“ Svraštím obličej, ale otočím se k ní zase čelem. Tváří se skoro až lítostivě, což jí ale nezabrání, aby pronesla svá další slova.

„Nezapomeň. Šedesát dní.“

KAPITOLA DRUHÁ

LUKAS

Měl bych tu mrtvolu okrást. Můj žaludek zakručí na znamení souhlasu. Jestli budu mít kliku, užíví se moje rodina z toho, co bude mít po kapsách, celý týden, možná dokonce i dva.

Jak se tak ale na nebožtíka dívám, nedokážu se přimět k pohybu.

S rozhozenýma nohama i rukama leží v zaprášené uličce, má pomačkané oblečení a krk otočený do nepřírozeného úhlu. Ústa má otevřená dokořán, navždy zamrzlá ve smrtelném výkřiku, který ale nejspíš nedolehl k ničím uším. Ani jedno z toho mě však nevyděsilo. V téhle části města nejsou mrtvoly zase tak neobvyklé. To, co mě opravdu polekalo – tak moc, že jsem sebou celý škubl –, jsou jeho oči.

Respektive fakt, že žádné nemá.

Někdo mu je totiž vydloubl – co k tomu použil, nelze určit. Tam, kde by je měl mít, jsou teď jen zející zakrvácené důlky.

V duchu poděkuju bohu za svůj silný žaludek, protože jinak už bych netrávil snídani. A takovou ztrátu živin si nemůžu dovolit. Když se dám trochu dohromady, skloním se nad nebožtíkem – ne proto, abych ho obral o peněženku, ale abych mu mohl povyhrnout pravý rukáv.

Má hladkou kůži. Opálenou.

Bez tetování.

Po lokti se mu nevine žádný had se dvěma hlavami a čtyřma žhnoucíma očima. Ať už to byl kdokoli, nepatřil k Serpensas. Vraždy svých členů si rádi vyšetřují sami, zvláště s ohledem k vendetě, kterou proti nim vede královna. Dotýkat se mrtvoly jednoho z nich by nebyl moc dobrý nápad. Tenhle muž ale není ocejchovaný, takže mi nepřijdou klepat na dveře, když to nahlásím.

Dobré vědět.

Už se chystám, že zavolám o pomoc, když si všimnu žluté skvrny, jež mu vyčuhuje zpod bavlněného rukávu. Povyhrnu ho ještě víc a nad tím, co tam spatřím, se mi už žaludek zhoupne doopravdy.

Ten muž má na paži vyšitý neobvyklý zubatý vzor, tetování z nitě namísto inkoustu. Znechuceně zavrtím hlavou a nechám rukáv zase sklouznout.

V téhle části města musí být takové tetování pouhá napodobenina; ta skutečná jsou totiž moc drahá. Za něco takového by si každý vykladač vláknů řekl o dobrých deset tisíc dinů, bez ohledu na to, jak zoufale by to dotyčný potřeboval. Při té představě se mi vlije horko do tváří a na mysli mi vytane dobře známý vztek, protože jsem sám v takové situaci kdysi byl a jednu vykladačku prosil na kolenou.

Prosil, ať zachrání mou sestru.

Je mi líto, řekla mi tehdy, zatímco jsem klečel na její verandě, *nemůžeš si to dovolit*. Pak mi zabouchla dveře před nosem.

Kousnu se do jazyka, abych vzpomínku zase zahnal, a z očí si setru palčivé slzy. Na dlažbě opodál se ozývá dunění, jak kolem uličky prochází nějaký kluk. Zapískám na něj. „Hej! Zavolej polesu. Někoho tady zamordovali.“

Očima zatěká směrem k mrtvole. Fakt, že to s ním vůbec nehne, mluví za vše.

„Serpensas?“

Zavrtím hlavou. „Ne.“

„Co z toho budu mít?“

Podívám se na mrtvého. Já mu ty peníze *nechci* vzít. Nejrozšířenější náboženství v Mérecale – devocionismus – uctívá celé tucty různých božstev, zatímco v Kabrücken, mé rodné zemi, se většina lidí hlásí k dreimannu, což je uctívání jen jednoho trojjediného boha označovaného za svatou trojici. Tato náboženství k sobě mají daleko, ovšem pár podobností se přece jenom najde. Obě například zatracují krádeže – což je nemilé, protože bych se teď třeba necítil tolik provinile, že se jedné dopouštím.

Ačkoli víra mě v posledních letech stejně opouští. Povzdechnu si.

Je ode mě pošelilé nechat takhle ležet peníze, když je v sázce zajištění mé vlastní rodiny. Před pěti lety jsem svému otci slíbil, že se o ni postarám, a taky to hodlám dodržet. Ačkoli za dlouhých temných nocí sním o tom, že se vydám někam daleko do ciziny. Někam, kde mi bude vítr čechrat vlasy, v kapsách mi zachřestí mince a na svých bedrech neponesu nic, co bych si tam nenaložil z vlastní vůle.

Takové sobecké sny se však zdají jenom sobcům, takže je zase rychle zaženu, zatímco se muži prohrabávám v kapsách. Zanedlouho najdu to, po čem bažím. Měsíc z obnošeného černého saténu však k mému zklamání obsahuje jenom pár mincí, sotva deset dined. Pozvednu ho tak, aby na něj viděl i ten kluk. „Když ji přivedeš, dám ti půlku toho, co je uvnitř.“

Zbytek si odnesu já. Takový hřích mé duši dvakrát neprospěje, ale buď. Radši se nechám zatratit, než bych nechal hladovět vlastní rodinu. Na čest si můžou hrát jenom bohatí.

Chlapec se na mě zamyšleně podívá. „Kolik tam toho je?“

„Záleží na tom vůbec?“

Ještě chvíli si mě prohlíží, načež pokrčí rameny. „Tak já teda dojdou pro polesu.“

Jak jsem předpokládal. Počkám, než se vytratí, načež svou pozornost zaměřím zpátky na mrtvolu a její krvavé slzy. Špičkami prstů přejedu po špinavých tvářích a všimnu si červených flíčků na mužově potrhaném

oblečení i hnědé hlíny, co mu uvízla za nehty. A taky něčeho zvláštního, co svírá v zaťaté pěsti. Jelikož jsem zvědavý, rozevřu mu dlaň.

Drží v ní hustý chomáč černých matných vlasů. Nejsou však obyčejné. Mají nezvyklý odstín, na dotek jsou nějak moc mastné a v tom chomáči je jich nějak podezřele moc.

Dojde mi, že to nejsou vlasy, ale *srst*.

Škubnu sebou, načež všechno urychleně vrátím do stavu, v jakém jsem to našel. Srst. To nemůže být pravda – musel jsem se splést.

Ale taky už jsem slyšel, co se po městě neustále šušká. Říkají, že ulicemi prochází příšera, která si nevybírá podle žádného klíče, má jenom hlad po duších. Prý ji na nás poštvají staří bohové Mérecalu jako trest za to, že se čím dál tím víc lidí odvrací od devocionismu. Za nespokojené remcání proti monarchii a královně, poslední dceři Ora.

Našli se už i tací, co začali zabíjet psy, protože se báli, že jsou to příšery, o kterých se teď všude mluví.

Až doposud jsem tomu nevěřil, když ale teď zírám do mužových prázdných očních důlků, nemůžu popřít, že by se to aspoň částečně mohlo zakládat na pravdě.

Po Mérecalu se potuluje monstrum – a na řadu může přijít úplně kdokoli.

KAPITOLA TŘETÍ

LUKAS

Nad většinou mrtvol se nikdo nepozastavuje. Předávkování drogou, vražda ze msty, hladomor – to všechno už obyvatelé téhle čtvrti dobře znají a jedna nebo dvě mrtvoly nevyvolají žádný povyk. Jenže až se rozkřikne, v jakém stavu se našlo *tohle* tělo, bude to jiné. Za čtrnáct týdnů je to už čtrnáctý člověk, kterého našli s vydloubnutýma očima, a to mluvím jenom o Sallendě. Svůj podíl vražd zaznamenal také zbytek Mérecalu, ovšem vrahovi se nejspíš nejvíc líbí tady. K většině z těch úmrtí došlo v Sallendě, kde se teď vzduchem nese směs strachu a nedůvěry.

Všichni si šeptají a papouškují ty nejpoulnější zvěsti. Vrahem je Vada, bohyně smrti, která nás trestá za nedostatek víry. Nebo je to možná Neviditelná smrt, jak ho označují v tisku, šílenec posedlý násilím. Někteří statečnější to kladou za vinu členům Serpensas utrženým ze řetězu.

Já to ale nevnímám a jdu si dál po svých prašných ulicích, kde kličkuju mezi hustou zástavbou domů z nepálených cihel, pryč od místa činu.

Ten kluk přivedl polesu, přesně jak mi slíbil. Zprávy o nalezení další oběti s sebou ale přinesly očekávaný chaos. Úzké uličky jsou teď plné lidí, kteří se ze všech sil pokoušejí dostat *pryč*. Všichni se děsí představy, že se tu vrah pořád někde potuluje a číhá na ně. Možná mají pravdu. Možná

vrah *opravdu* někde vyčkává. Bohové, gangsteři nebo prostě jenom někdo nebezpečný, komu přeskočilo.

Mám pro jejich strach pochopení, ačkoli sám celkem spěchám. Nicméně jejich nevráživost a fakt, že mi blokují cestu, mi hýbá žlučí. Zatímco se snažím protlačit davem, rudnu v obličejích, jak mě ze všech stran mačkají ramena, hrudníky a krky těch, co se naklánějí, aby viděli mrtvolu.

Zdá se, že tu proti sobě stojí dvě různé skupiny: disidenti, co hrdě mávají transparenty popsanými velkým černým písmem a dožadují se konce monarchie, a jejich nábožensky založení oponenti, členové církve i prostí věřící, kteří zase horečně rozdávají letáky nabádající obyvatele města, aby se obrátili zpátky ke královně. Tvrdí, že je to jediný způsob, jak těm vraždám učinit přítrž.

A ti všichni mi teď – do posledního – blokují cestu.

Skvělé.

„S dovolením.“ Pokouším se protáhnout kolem jednoho člena tábora věřících, ženy s šedivějícími vlasy a semknutými rty. „Já vážně potřebuju projít.“

„Určitě byste nenašel minutu na diskusi o bozích?“ Pak mi, aniž by se zeptala, přitiskne na hrudník jeden ze svých pamfletů. Když si ho od ní nevezmu, zamračí se. „Tyhle vraždy, to je trest za to, že jsme se odvrátili od bohů, od královny! Sám můžete být další na řadě!“

Ať už je to dílem štěstí nebo něčeho jiného, před odpovědí jsem zachráněn jedním z disidentů, statným mužem s hustým knírem, který si všiml našeho rozhovoru. „To je kravina! Ta vaše drahocenná královna nás nezachrání – sama pro naši zemi představuje hrozbu.“

V duchu jsem s tím mužem zajedno. Královna *opravdu* představuje hrozbu. Mérecal není monarchií v pravém slova smyslu, je tu ještě rada devíti zvolených zástupců – Regela –, pověřená navrhováním zákonů, které pak královna buďto přijme, nebo odmítne. I v této variantě státního uspořádání ale vladařka disponuje značnou mocí, kterou využívá k tomu, aby její poddaní, mou rodinu nevyjímaje, žili v bídě.

Právě proto mám tak naspěch. Přes den dělám na rybářském člunu, jenže s tím, co vydělám, už nevyjdeme. Jestli si ještě dnes nenajdu druhou práci, bude moje rodina večer o hladu. Třeba by tomu tak být nemuselo, kdyby královna uzákonila minimální mzdu, což odmítá. Také se kvůli ní nedá najít práce, pomoc pro hladovějící, a dokonce ani pořádná zdravotní péče. Před šesti měsíci zcela přerušila obchodní styky s Valsarrou, protože nabyla dojmu, že ji jeden tamní ministr urazil. Mérecal tak přišel o všechny životně důležité léky, které odtamtud pocházely.

Žena se však k poznámce o královně nijak nevyjadřuje, dost možná jí na tom ani nezáleží. Tváře má celé rudé a právě se pouští do křížku s tím disidentem. „Královna je poslední Orovou dcerou – je skutečně královské krve! Kdo ji zavrhuje, zavrhuje tím zároveň svou víru a zve si do domu Vadu.“

Naštěstí se tím žena rozptýlí natolik, že zase sundá ruku z mojí hrudi. Začnu se opatrně vytrácet, ještě ale slyším, co jí na to muž ostrým tónem odpoví. „Královna je jako jed, měla umřít při požáru se zbytkem svojí rodiny. Kéž by si ten vrah vyhlédl příště ji.“

Tímhle už ženu opravdu dopálí. Její křik se rozléhá celou uličkou. Pochopitelně prohlašuje, že požár byl jenom tragickou nehodou, jenomže většina místních ví své. Na spáleništi to páchlo terpentýnem a nikdo jiný z toho pekla nevyvázl. Byl to atentát, byť se nikdy nepodařilo dopadnout pachatele.

Jen María-Ceese to ke vši smůle přežila.

Teď, o šestnáct let později, je Mérecal rozpolcený a tyhle vraždy jenom přilily další olej do ohně.

To nicméně není můj problém, takže se prostě vymotám z davu a ignoruju pamflety a letáky, které mi cestou vnucují. Vystrašené obyvatele města, kteří se na místo sbíhají, nechám za zády, sotva ale udělám pár kroků, něco zaslechnu. Není to žádné ustrašené šeptání ani tlumené šoupaní podrážek po prašné cestě, nýbrž úpěnlivé kvílení, které tím vším prostupuje. Prudké nádechy a výdechy někoho, komu není dobře.

Nezabývej se tím, říkám si v duchu. Dnes už jsi měl rozptýlení až až. Jakmile ale zajdu za roh a dotýčnou spatřím, mé nohy se dají do pohybu, jako by byly obdařeny vlastní vůlí. Nedokážu si pomoci – působí tak křehce. Ruce má obtočené kolem vlastních nohou, zády se opírá o zeď z nepálených cihel a po obličejí jí stékají slzy. Je tak moc podobná Adelině, až mi to dočista vyrazí dech.

Nejde však ani tak o to, jak vypadá. Zatímco Adelina byla blondýnka se světlou pletí, tahle dívka má pleť lesklou jako granát a vlasy černé jako havraní perí. Není to ani její postavou. Lině bylo teprve deset, když umřela, zato téhle dívce, byť je dost pohublá, už bude kolem osmnácti. Asi to dělá ten způsob, jakým sedí. To lapání po dechu, roztřesená ramena, poráženecké držení těla. Lina to někdy taky dělávala, obzvlášť když už se blížil konec. Ačkoli všechno v mém nitru křičí, abych se soustředil na ty blízké, co mi ještě zbyli, v té dívce vidím Linu až moc. Nedokážu se k ní obrátit zády.

Než se stačím otočit, už si k ní klekám. Pomalu, abych ji snad nepolekal.

„To je dobrý.“ Snažím se mluvit tak klidným a konejšivým tónem, jak to jen jde. „Žádný strach, to je dobrý. Jsi v bezpečí.“

Nezdá se, že by mě vnímala. Odolám nutkání pohladit ji po vlasech a zkusím to ještě jednou. „Jen dýchej,“ poradím jí. „Jen dýchej, jsi v bezpečí.“

JADE

Myslím, že když se někdo topí, prožívá to podobně jako já svoje záchvaty. Možná právě proto mám takový strach z vody. Jakmile vidím oceán, hned si začnu představovat, jaké to asi je, když člověk skončí uvězněný pod obsidiánovými vlnami a zoufale se dere na hladinu, protože nemůže dýchat.

Když se dostávám ze svých panických atak, bývá mi zima a jsem rozechvělá.

Dočista sama.

Tentokrát mě ale zpátky do reality vrací něčí něžný hlas.

Jako první si všimnu jeho očí. Jsou klidné a s bronzovými flíčky. Mají zelenou barvu odvahy.

Zahledím se do nich a chvíli tam jen tak existuju, obklopená zvláštním pocitem bezpečí, který se dostavil poprvé po několika měsících. Mladík mě chvíli pozoruje, až se mu rty zkriví do polovičního úsměvu. „Jsem rád, že už se cítíš o něco líp.“

Mluví klidným hlasem, samohlásky vyslovuje s drobným přízvukem. Možná kabručným?

„Já –“

Nevím, co říct dál, tak pusu zase radši rychle zavřu. Bohové, musím vypadat jako nějaký blázen. Vzala jsem to přes Mugru, jelikož jsem se domnívala, že to tu bude klidnější, jenže na mě čekal jenom chaos a spousta lidí, co si šuškala o mrtvole nalezené v místních ulicích.

Pokusila jsem se aktivovat své vyšité tetování – to, které mi propůjčuje plíživost, rychlost a zručnost – a utéct, jenže paniky už na mě bylo příliš. Ani si nepamatuju, jak jsem šla k zemi, což mi připomene, že mě tehle cizinec viděl právě ve chvíli, kdy jsem byla nejzranitelnější. Za normálních okolností bych si připadala trapně, že mě našel v tomhle stavu, teď ale cítím jenom úlevu. Ten mladík mi chce pomoci; našli by se tací, kteří by toho spíš zneužili.

„Děkuju,“ dostanu ze sebe konečně.

„Nemáš zač.“ Ty upřímné a nádherné oči dál upírá do těch mých. „Připomínáš mi někoho, na kom mi hodně záleželo. Udělal jsem to úplně automaticky.“

Koho? Otázku už mám na jazyku, ale raději ji zase spolknou. Vždyť toho mladíka – muže? – sotva znám. Kdybych se zeptala, mohl by se urazit.

Chvilí panuje trapné ticho, načež mi nabídne ruku. „Chtěla bys, abych tě doprovodil domů?“

Už se chystám odmítnout, ale pak si ho prohlédnu. *Pořádně* si ho prohlédnu, nejen jeho obličejové rysy, byť musím uznat, že rozhodně poutají mou pozornost. Je to fešák s blond vlasy, světlou pletí a lícními kostmi, o které by se člověk mohl pořezat, a ačkoli není ani příliš vysoký, ani široký, podle jeho předloktí soudím, že tělo bude mít samý sval.

Vnější schránka sice lahodí lidskému oku, mě ovšem přitahuje hlavně jeho duše. Spousta sytě zelené starostlivosti a rozvětvená kaluž vínově rudé lásky natolik intenzivní, až to vyrazí dech. Ostrůvky fialové inteligence se celé třpytí a kávově hnědé vlídnosti by tu člověk našel na rozdávání. Zeleňou odvahu vidím také v jeho očích, spolu se sytě rudými záblesky hněvu, uhlově šedými záblesky síly a stříbrnými záblesky zdraví. Mezi tím vším jsou však vetkaná ebenově černá vlákna zármutku, která na sebe berou tak hluboký a tmavý odstín, až mě z toho zabolí u srdce.

Ta duše mi připadá překrásná – a taky *povědomá*, jako bych už někdy předtím vyšívala její portrét. Ale to je nesmysl. Toho mladíka jsem v životě neviděla – někoho takového bych si zapamatovala.

Odkáše si a já si uvědomím, že na něj už chvilí zírám. „Takže bys stála o to, abych tě doprovodil domů?“

Přinutím se promluvit dřív, než si to stačím rozmyslet. „Ano.“

Nahlédla jsem mu do duše: Tenhle kluk by mi neublížil a vlastně by to mohlo být docela... příjemné. Už si ani nepamatuju, kdy naposledy jsem z vlastní vůle mluvila s někým jiným než s matkou, a dnes je ideální počasí na procházku. Pravda, tady ve středu Mérecalu je počasí perfektní skoro každý den, nebývají tu taková horka jako v jižní provincii ani mrazíky jako v té severní. To zvládnou. *Zvládnou* to, a když se chytím jeho ruky, prostoupí mnou zvláštní teplo. Zprvu stojí jako socha a já jsem uvězněná v jeho pohledu, aspoň dokud nevstane a nevytáhne mě s sebou.

Svou dlaň pokrytou mozoly ještě okamžik nechá v té mé, načež se na jednu pustí a ustoupí. „Tak kudy?“

Vedu ho směrem, ze kterého jsem přišla. Mezi námi se rozhostí ticho, které mi sice není úplně příjemné, ale ani se v něm necítím nesvá. Nepřítá se, proč jsem se tam tak krčila, a já zase nevyzvídám, koho jsem mu to připomněla.

Spolu se protloukáme městem, dokud zase nestaneme na dlážděných ulicích lemovaných palmami. Jejich listí se třepotá ve slaném přímořském vánku a vrhá stín na obchůdky pod nimi, jejichž cihly už nejsou rezavě červené, ale berou na sebe pestré pastelové odstíny. Ve výloze brčálově zelené stavby opodál je vystavená celá plejáda sladkostí a mně se začnou sbíhat sliny, jakmile se k mému nosu donese vůně čerstvě napečených sušenek. Chuť mě však hned přejde, když si všimnu stánku postaveného hned vedle. Nějaký muž tam vystavuje své zboží, sošky Segiry, bohyně bezpečí. Některé znázorňují přímo ji, zatímco další mají podobu jejího symbolu – havrana s fialovými očima.

Ještě před pár měsíci by tenhle podnik nejspíš moc neprosperoval, ale teď tu stojí fronta deseti lidí, přičemž každý zoufale touží po čemkoli, co by mu přineslo aspoň *pocit* bezpečí.

Se sevřenou hrudí sleduju, jak si jeden ze zákazníků vybírá sošku Segiry, ke které přidá ještě náhrdelník se zlatými pery, z nichž každé má na sobě vyraženou korunku – symbol jak Ora, tak naší královny. Hnuší se mi, že to došlo až tak daleko, že si lidé kupují falešný pocit bezpečí prostřednictvím sošek a cetek, jenomže co s tím zmůžu? Dopadení pachatele je mimo moje schopnosti a sama moc dobře vím, co je to strach. Falešný pocit bezpečí je asi pořád lepší než propadnout hrůze.

Když staneme na okraji Východního města, všechny morbidní myšlenky zaženu zavržením hlavou. S matkou bydlíme až za hranicemi města v chatrči, jejíž přesnou polohu nezná nikdo kromě nás dvou, královny, několika jejích nejdůvěryhodnějších poslů a Regely. Takhle je to nejbezpečnější.

„Děkuju.“ Otočím se na patě způsobem, který snad jasně signalizuje, že chci zastavit. „Žes mi pomohl. Odsud už domů dojdu sama.“

„Určitě?“ Ohlédne se přes moje rameno. „Už to nemůže být daleko. Klidně tě doprovodím i zbytek cesty.“

„Ano, už je to jen – Ach!“ V to chvíli mi to docvakne. „Ty za to budeš chtít zaplatit?“

Východní čtvrť sice není žádný Joyal, ale žije se tu dobře. Kluk, který mě doprovází, je však z Mugry. Pár dinéd by mu nejspíš přišlo vhod a já jich teď mám tolik, že nevím, co s nimi.

„Cože? To ne!“ Jeho tváře nabereu nádherný, korálově červený odstín symbolizující náklonnost. „Kvůli tomu jsem se nenabídl. Jenom jsem chtěl pomoci, nic víc.“

Teď jsem to *já*, kdo se červená.

„Omlouvám se. Nechtěla jsem tě urazit. Já jen – napadlo mě... Jsi z Mugry a já zase odtud, bylo to od tebe moc milé, ale já –“ Ach *bohové*. Chovám se jako blázen. „Mrzí mě to – já jen... Tady. Prosím. Vezmi si to.“

Celá zoufalá se k němu natáhnu s měšcem v ruce. Jestli si ho ode mě nevezme, hanbou se dost možná propadnu. „Prosím. To, cos dnes udělal, pro mě znamená víc, než tušíš.“

Mladík si měšec chvíli prohlíží, načež zvedne oči zase ke mně, jenomže já před nimi uhnu. Jeho pohled na sobě ale pořád cítím a trápí mě skoro stejně jako to, co mu vyjde z úst. „Když si ty peníze vezmu, udělám ti tím radost?“

„Ano.“

Tu odpověď ze sebe vyplivnu tak rychle, že skoro nestačím popadnout dech, a když pak jeho prsty něžně zavadí o ty mé, zatímco si z nich přebírá měšec, celá se napnu.

„Děkuju,“ říká hlubokým hlasem. Upřímným.

Nedokážu sesbírat dost sil, abych mu odpověděla, tak se prostě otočím a odkráčím pryč. Ujdu však sotva pár kroků, než k mým uším dolehne mladíkův hlas.

„Počkej.“

Zastavím se, pomalu se ohlédnu přes rameno a přiměřu se navázat kontakt s jeho odvahou překypujícíma očima. Upřeně jimi hledí do těch mých, až mě napadne, že je to možná taky vykladač vláknů a teď si čte mou duši stejně, jako jsem si předtím četla já tu jeho.

„Neřeklas mi svoje jméno,“ upozorní mě.

Naprázdnou polknu. Díky mému nadání mi stačí jediný letmý pohled na člověka, abych poznala jeho pravou povahu. S odhalováním emocí už to je ale horší. Jsou daleko mihotavější, takže je nestíhám zpracovat.

Trápí mě to víc než kdy předtím, stejně se ale mladíkovi zahledím do očí, sesbírám odvalu, o které jsem ani nevěděla, že ji v sobě mám, a stroze pronesu: „Jade.“

„Jade.“ Zkušebně to jméno vysloví, jako by ho ochutnával. „Líbí se mi, jak to zní.“

V mém nitru vzplane požár, o který jsem nestála, ale svým způsobem jsem ho očekávala.

„A jak se jmenuješ ty?“

Netuším, co mě to posedlo, že s ním takhle mluvím, ovšem nemůžu říct, že by se mi to protivilo.

„Lukas,“ oznámí po chvilce a koutky rtů mu zase zacukají do polovičného úsměvu.

„Lukas.“ Vyslovím to zkoumavě jako on předtím a náležitě si ho vychutnám. „Moc ráda jsem tě poznala.“

Tím nicméně vyčerpám poslední zbytky odvahy, otočím se k němu zády a vydám se domů.

KAPITOLA ČTVRTÁ

LUKAS

Za dveřmi stačím udělat sotva jeden krok, než mi Emma vytrhne z rukou balíček.

„Promiň, ale co *to* je?“

Ledabyle pokrčím rameny. Otevře papírový pytlík a vzduchem se začne linout nebeská vůně. Uvnitř najde brzlík a taky tři pečené sušenky. „Dneska jsem vydělal o něco víc, než jsem předpokládal, tak jsem si řekl, že si zasloužíme nějakou dobrotu.“

Technicky vzato je to pravda, jenom jsem vynechal tu část s Jade. Myslím, že jsem tam nejméně minutu nehnutě stál a sledoval, jak odchází, než jsem se vzpamatoval a otevřel měšec. Pak jsem tam nehnutě stál další minutu a nevěřicně zíral na jeho obsah.

Bylo v něm víc jak sto dined, dost na to, aby z toho moje rodina vyžila přinejmenším měsíc. Kdybych byl lepší člověk, trval bych na tom, že si to má vzít zpátky. Já ale v nitru nejsem dobrý člověk, jsem spíš člověk zoufalý. Když mi ty mince zachřestily v dlaních, neodolal jsem pokušení vrátit se domů pro jednou jako vítěz.

Už jsou to celé měsíce, co jsme naposledy jedli něco jiného než fazole z plechovky nebo kukuřičné placky. Ty sušenky si zasloužíme. Nebo mi

to tak aspoň připadalo – Emma to očividně vidí jinak. Zamračí se a světle hnědé vlasy jí spadnou podél tváře, než si je setřeše zase zpátky.

„Tohle si nemůžeme dovolit, Lukasi. To přece víš.“

V tom má pravdu. Emma je sice o tři roky mladší, ale lopotí se stejně jako já, abychom měli nějaké jídlo na stole. Bydlíme v samém středu Murgy, kde se domy staví tak blízko u sebe, že kdybych se mezi dva postavil a natáhl ruce, dotýkal bych se každého špičkami prstů. Můžeme být rádi, že tenhle má aspoň ložnici, ve které spávají máma s Arturem, naše okolí nám však neustále nepříjemně připomíná, jak málo toho máme. Holé zdi. Nízký strop. Zaneřáděná podlaha. Celý vnitřek je potemnělý a světlo sem vpouští jenom jediné okno, jelikož už si nemůžeme dovolit petrolej do lamp.

Každý den si v duchu dělám inventuru toho, co máme, respektive *nemáme*, a pohroužím se do nesourodé směsi studu a nostalgie. Stydím se, protože bych měl zajistit něco víc. Nostalgií cítím zase proto, že dřív to bývalo jinak. Kdysi jsme bydleli na opačném břehu Jimonnského oceánu, v Kabrúcku, a byli jsme šťastní. Vždycky jsme měli hluboko do kapsy, ale vyšli jsme a každý večer jsme chodili spát s plnými břichy. Tehdy nás táta dokázal uživit z platu lesního dělníka. Rubal dříví, kterým je Kabrúck proslulý, a celá rodina vyžila jenom z jednoho platu.

Jenže tak už to není; přestalo to platit ve chvíli, kdy jsme se přestěhovali do Mérecalu. Emma má pravdu. Tohle si rozhodně nemůžeme dovolit. Ale i tak...

Vezmu jednu ze sušenek a zamávám jí s ní pod nosem. „No tak, Em. Nemůžeš popřít, že na ni máš chuť.“

Sice si ji ode mě nevezme, ale zároveň nad ní ani neohrne nos. „Jestli to znamená, že se celý zbytek týdne pořádně nenajíme, tak na ni chuť nemám.“

„Neznamená.“ Sáhnu do kapsy a vytáhnu měšec od Jade. „Dneska jsem přišel ke slušným penězům. Je to v pořádku.“ Abych svá slova zdůraznil, zatřepu měšcem a mince uvnitř zacinkají.

Sušenku si ale ani tak nevezme.

„Tys to ukradl?“

„Ne.“

„Vyhral v hazardu?“

„A na co bych asi tak vsadil?“

Vrhne po mně nevěřící pohled. „Tak jak jsi k tomu teda přišel?“

Počastuju ji tím nejsladším úsměvem. „Věřila bys mi, kdybych ti řekl, že jsem zachránil dámu v nesnázích?“

Emma mi věnuje nejapný pohled, načež dodá: „Ne.“

„Fajn.“ Zamávám sušenkou. „Prostě mi věř, že jsem k tomu přišel po-
čestným způsobem, a už si tu pitomou sladkost sněz.“

„Ty jsi prostě hrozný.“ Neříká to sice dvakrát vlídně, ale sušenku si vez-
me, rozlomí ji napůl a jeden kus mi nabídne. „Mně bylo hned jasné, že sis
pro sebe žádnou nekoupil.“

Svou půlku si vezmu a slastně zasténám, když si ji položím na jazyk. Už
je to až moc dlouho, co jsme si naposledy dopřáli něco sladkého, a já na
krátký okamžik zatoužím, aby to ve skutečnosti byl velký kus jablečného
koláče. Nebo třeba perník. Jako ten, co jsme si dávali doma. I sušenku si
ale náležitě vychutnávám, zatímco se dveře ložnice otevírají dokořán a vy-
bíhá z nich Artur s matkou v patách.

Když mu sušenku ukážu, div nezačne jásat.

„Lukasi! Dej mi ji!“

Mám sto chutí ho nechat, ať o sladkost panáčkuje. Pořád ještě je to
mrňous, je mu teprve šest let, a byť si z něj obvykle rád utahuju, při po-
hledu na jeho nadšené, načervenalé tváře pookřeju. Sušenku popadne,
jakmile ji má na dosah, z jeho rtů vyjde mumlavé poděkování a hned vzá-
pětí se rozeběhne zpátky do ložnice. Když ho takhle vidím, ženou se mi
do očí slzy. Něco takového by se tu mělo dít každý týden. Fakt, že tomu
tak není, mě zabolí.

Také matka Artura sleduje a na krátký okamžik odhodí svou smutnou
masku, načež hnědé oči otočí ke mně.

„Máme na to vůbec?“

Přikývnu. „Ano.“

Matka se s žádným vyslýcháním neobtěžuje. Myslím, že o peníze se nezajímá už celé roky – od Lininy smrti.

„Dobrá.“ Zavrtí hlavou a začne se rozhlížet po místnosti, očima těká po všem kromě mě a Em. „Měla bych si odpočinout. Dnes toho bylo hodně.“

„Počkej.“ Z pytlíku vyndám poslední sušenku a nabídnu ji matce. „Pro tebe.“

Jenom zírá, nastane nesnesitelné ticho a mě zabolí u srdce. O vteřinu později se pro sladkost natáhne a do očí se jí nahrnou slzy. „Děkuju, Lukasi.“

Sevře se mi hrdlo. „Nemáš zač, mami.“

Hned vzápětí se vytratí do ložnice, kde tráví většinu svého času. Budto spí, nebo zírá do zdi. Vzpomíná na tátu a Linu. Svět kolem ní ji nechává chladnou, už v něm totiž nechce žít, protože jí nepřipadá kompletní. A bez nich už ani nikdy kompletní nebude. Takže se utápí v žalu, neboť má pocit, že dokud cítí bolest, zůstává s námi aspoň malá část z nich. Kdyby ho odhodila, zbavila by se tím zároveň i jich.

S bolavým srdcem sleduju, jak zase sklouzává do té své osobní propasti, takže jsem vlastně skoro až vděčný, když po mně Emma o vteřinu později vrhne ten svůj typický nevraživý pohled. „Dobrá. Dneska sis možná přišel na slušný peníze, ale jak to máš s prací? Víš přece, že potřebujeme něco dlouhodobějšího.“

V mysli mi probleskne všechno, co jsem ten den dělal. Návštěva u kože-luha, v bance, na nádraží, úplně všude. Šťěstí jsem zkusil dokonce i v Západním městě, kde stojí jedna fabrika vedle druhé a vypouští kouř a bělavý uhelný prach, co se mi lepil na podrážky. Bavlna, zápalky, knoflíky. Ať jsem to zkusil kdekoli, pokaždé se mi dostalo odpovědi ve stylu: *My zrovna teď nikoho nesháníme. Na tuhle pozici nemáte kvalifikaci. Obávám se, že byste sem nezapadl.*

Jinými slovy ne. Právě tohle bych měl Emmě nejspíš říct, jenže nějakou záhadou mi z úst vyjde něco docela jiného. „Vlastně ano. V koželužské

dílně mi řekli, že tam můžu chodit na odpolední, když budu hotovej na lodi.“

Prohlíží si mě s přimhouřenýma očima. „Opravdu?“

„Opravdu.“

Hnědě oči se přimhouří ještě víc. „Benito Salgado se tam ucházel o místo minulý týden a řekli mu, že nic nemají.“ To mě ani nepřekvapuje. Není tu dost práce, takhle jednoduché to je. Ne pod touhle královnou, která odmítá zavedení jakékoli zákonné minimální mzdy, takže obyčejný člověk potřebuje několik příjmů, aby vůbec přežil. Disidenti mají pravdu. Královna, monarchie... jenom nás škrtí.

Pokrčím rameny. „Třeba jenom nechtěli, aby si to bral osobně.“

Emma si mě ještě asi vteřinu prohlíží, načež si povzdechne. Svá další slova pronese tak tiše, že se musím předklonit, abych je vůbec zachytil. „Lukasi, víš... nemusíš být ve všem perfektní. Ani on takový nebyl.“

On. Při zmínce o našem otci sebou cuknu. Emma a já jsme uzavřeli nevyřčenou dohodu, že se o něm nebudeme bavit, ne po té hádce před třemi lety, kdy naznačila, že by jeho smrt nemusela být tak úplně přirozená. Že se třeba zapletl do něčeho, co ho nakonec stálo život. Ona u toho ale nebyla, když umřel, neznala ho tak, jako jsem ho znal já. Náš táta by *nikdy* neudělal nic, co by ho jakkoli ohrozilo, ne když jsme na něm byli všichni závislí. Nikdy by se nezachoval takhle sobecky.

V hlase mi zazní podráždění, jako bych ji tím chtěl varovat. „To sice ne, jenomže nebyl ani takový, jak naznačuješ.“

Emma zavrtí hlavou, ale naštěstí to téma nechá vyšumět. „No, na každý pád děkuju bohu, že jsi dnes aspoň něco sehnal. Už jsem se začínala bát, že přijdeš s prázdnou.“

Přinutím se usmát a doufám, že nevycítí napětí, které ve mně panuje. „Já taky,“ utrousím, byť si v duchu říkám, že teď stále zaměstnání potřebuju víc než kdy dřív.

Kdyby mě z postele uprostřed noci nevyhnala představa, jak mi Emma vlepuje pár facek, určitě by zafungovala představa Arturova pohublého, vyhládlého obličej. Mohl bych předstírat, že nevím, co mě to popadlo, že jsem Emmě takhle lhal, ale sám sebe neoblbnu. Stojí za tím ten samý důvod, z jakého se teď ve tři hodiny ráno potuluju po špinavých ulicích Mugry.

Jestli si rychle něco nenajdu, na konci měsíce budeme mít trable. Dar od Jade nám sice ulevil, ale je to jen dočasné řešení. Už jsem prošel křížem krážem celé město, ale nikde nic není, takže jsem se rozhodl, že *ve* městě už dál hledat nebudu.

Své štěstí teď zkusím pod ním.

Jak se blížím k sallenské čtvrti Comerqueda, centru obchodu a kupců, vnímám kolem sebe postupné změny.

Prašná cesta ustupuje kamenné dlažbě a jílové domky postupně střídají stavby z vápence, který ve svitu měsíce září. S Joyalem se to pořád nedá ani v nejmenším srovnávat, ale místní jsou dost nóbl, aby měli obchody, dlážděné chodníky a – což je nejdůležitější – stoky. Jeden by řekl, že když je Sallenda hlavním městem Mérecalu, bude celá hezká. Kéž by.

Jediná věc, co mají tahle čtvrt a Mugra společnou, jsou plakáty, kterými tu jsou poseté zdi hlavních i vedlejších ulic. Ať se podívám, kam chci, varováním se nevyhnu. *POZOR* hlásá většina z nich, přičemž kromě rozpitých písmen obsahují ještě ilustraci černého psa se žhnoucím červeným očima. Další plakáty občany nabádají, aby se káli, jinak dávají všanc vlastní duši. Nepřekvapí mě, že několik z nich bylo přelepeno pamflety s hesly jako *Pryč s monarchií*, které prohlašují, že královna nezvládá chránit své poddané.

Asi by se z toho dalo vyvodit jisté ponaučení. Bez ohledu na to, jak jsme rozdělení, strach nás vždycky spojí.

Ať se podívám, kterým směrem chci, všude se ve vánku třepotají varovná oznámení. Jsem tu sám, jak taky jinak. Ulice města nikdy nebyvaly takhle pusté, dokonce ani v tuhle hodinu ne, ale teď jsou všichni vystra-

šení. Nemůžu se jim divit. Kdybych tolik nepotřeboval peníze, taky bych se tu nepotuloval.

Ale teď tu jsem, takže zvednu jeden kanalizační poklop a nocí se rozezní skřípot. Celý se napnu a znovu se rozhlédnu po možných hrozbách. Když se pořád žádná neukáže, dovolím si vydechnout a spustím se do skutečného podbřišku Sallendy.

Páchne to tu po splašcích, slaném nálevu a špatných životních rozhodnutích. Sotva stanu na pevné zemi, rozeběhnou se do všech směrů krysy, a jakmile škrtnu zápalkou, vzduch prostoupí štiplavý sírový odér. Mám co dělat, abych u toho nesvraštil obličej bolestí – teď už mám sirky jenom tři –, to nutkání mě ale rychle přejde, když opatrně zapálím hrudkovitou svíčku, kterou jsem si vzal s sebou, načež zbývající zápalky schovám do kapsy.

Světlo mi odhalí nehezky výjev. Dlouhé, potemnělé a zdánlivě nekonečné tunely. Po zdech stékají čůrky vody, táhnou se po hladkém kameni a rámují prostor, ve kterém není k vidění nic než hlína a hluboce zažraná špína... Vstoupil jsem do propasti. A taky na území Serpensas, soudě podle dvouhlavého hada vyrytého do zdi.

Skvělé.

Na chvíli se nechám unést představou, že je tu dole se mnou Jade. Je tak dokonale čistá a uhlazená, že to silně kontrastuje s mou aktuální situací. Zničehonic mě popadne pošetilá touha zase ji vidět, hned vzápětí ji ale setřesu.

Vždyť jsem k smíchu. Pořádně ji neznám, *nikdy* ji nepoznám ani nezapadnu do jejího světa.

Kdepak. Já patřím sem.

Za mihotavého světla svíčky cílevědomě kráčím vpřed, přičemž se snažím ignorovat vodu, jež se mi během procházení tímhle bludištěm dostává do bot. Toulám se tu sotva pár minut, když mi někdo, konečně, přehodí zezadu přes hlavu kápi, načež mě jednou svalnatou paží chytí kolem krku. Na kůži předloktí pocítím zatuchlý vzduch, jak mi dotýčný prudce

vyhrne rukáv. Sice teď tápu v temnotě, ale dobře vím, co se tím odhalilo. Kůže bez jakéhokoli tetování gangu.

Ruka se kolem mého hrdla sevře ještě pevněji a ozve se hlas. Hluboký, výhružný. Rozhodně mužský. „Co tady pohledáváš?“

„Chci mluvit s Corou.“

Útočník se zarazí. „Máš snad sebevražedné sklony?“ Ta otázka je celkem namístě. Cora Ramosová je ještě ukrutnější než ten dvouhlavý had, kterého má vytetovaného každý člen gangu Serpensas; koluje o ní spousta hrozivých historek a často se o ní mluví jako o královně podsvětí. Mnozí věří, že vládne větší mocí než skutečná královna, která sama bez souhlasu Regely nic nezmuže. Podle některých zvěstí se Regela královnu dokonce pokouší sesadit, protože už ji nebaví, jak neustále vetuje navrhované zákony. Zákony, které by pomohly takovým, jako jsem já a moje rodina.

Cora se nenechá omezovat nikým a ničím. Podle některých za vlasy přitažených povídaček je prý přímou linií samotné Serpensy, Mérecalské bohyně lsti, stejně jako je královna potomkem Ora. Mně osobně Cořin symbol vždycky připadal jako chytlavá značka, ale nic víc.

Také se říká, že svůj trůn v podsvětí považuje za dočasný a ve skutečnosti se připravuje na převzetí toho na povrchu.

A žhavé novinky? Proslýchá se, že za vlnou vraždění stojí právě Cora a členové Serpensas. Jakou by k tomu měli motivaci, to však nikdo s jistotou neví. Jistě víme jenom to, že Cora je dost urputná na to, aby to udělala.

Naprázdko polknu a odolám pokušení upravit si rukávy. Ať už je to pravda, nebo ne, musím si počínat opatrně.

„Ne. Jenom bych se k vám rád přidal.“

Cora je možná brutální, ale taky se ví, že se o svoje lidi a *jejich rodiny* dobře stará.

Muž se mi vysměje. „Krasavec, jako seš ty? Cora tě spíš sejme, než aby tě k nám přibrala.“

„Možná.“ Narovná se. „Ale já bych se s ní stejně rád viděl.“

Následuje pauza, která přináší příslib čerstvého nádechu. Představím si, jak ten chlap zavrtí hlavou, než mi odpoví. „Tak dobrá. Dneska se stejně nic neděje. Trocha pobavení mi přijde vhod.“

Když mi strhnou kápi, zamrám a co možná nejdiskrétněji se porozhlédnu po Cořiných komnatách. Dokonale odpovídají mým představám sluje nějakého boha podsvětí.

Podle mých odhadů jsem se svým únoscem ušel víc jak míli, možná i dvě, než jsme skončili v jakési podzemní komoře, kde se sbíhá hned několik tunelů. Místnost je prostorná, ale působí spíš jako naleštěná bída. Zpod pestrobarevných tapisérií vykukují ušpiněné zdi, z popraskaných stropů visí křišťálové lustry, které se třpytí ve světle svíček. Vzduchem se nese silný liliový parfém, který má nejspíš maskovat zápach stok, ale úplně se mu to nedaří.

V samém středu místnosti, na trůně vyrobeném z mnoha rezivějících nožů, znehodnocených pistolí a zčernalého železa, sedí Cora Ramosová osobně.

Svým způsobem je taky královnou.

Na tváři má křivý lišácký úsměv, ze kterého přímo srší *moc*.

Když mě jím naplno obdaruje, zachvěju se po celém těle.

„Manueli, *copak* jsi mi to sem přitáhl?“

Manuel – můj věznitel – poodstoupí.

„Našel jsem ho, jak se potuluje v tunelech. Žádal, aby s tebou mohl mluvit.“

„Tohle že žádal?“ Cora se usměje ještě víc zešíroka a mně na mysli zcela mimoděk vyvstane sousloví *děbelsky perfektní*. Ale je to přesně tak. Je starší než já, nejspíš už jí bude přes třicet, ale je nádherná. Dokonalý kontrast krémově bílé pleti, černých vlasů a sytě červených rtů. Navzdory všemu jsou to však její oči, čeho se nedokážu nabažít. Chladné a lískově hnědé,

skoro až zlatavé celé září v tlumeném světle, až mi připadá, že mě spalují, když je na mě upře. „Pojď blíž, ať si tě prohlídnú.“

Odmítnout jí to nemůžu. Obklopuje ji šest členů gangu, když nepočítám Manuela. Stačí jeden chybný pohyb a skončím jako žrádlo pro hady.

S každým dalším krokem mi srdce buší jako kladivo o kovadlinu, dokud nestojím sotva dva metry od ní. Takhle zblízka vidím, jak se jí tmavé vlasy modře třpytí, nazelenalé flíčky v jejích očích a – když trochu sklopím zrak – její hadí tetování. Stejně jako u ostatních se i to její táhne přes celé předloktí, jenom není zhotovené prostým inkoustem.

Je vyšité nití tak černou, že by se v ní jeden ztratil.

Na rozdíl od mrtvoly z dnešního rána nemám pochyby, že to Cořino je pravé a propůjčuje jí nějaké zvláštní vlastnosti.

„Podívej se na mě.“ Mluví hlubokým, skoro až hypnotizujícím hlasem, zatímco svými lehkými, ale ostrými prsty zvedá mou bradu.

Naprázdnou polknu a zahledím se jí do očí. Cora se usměje. „Když jsi sem přišel, riskoval jsi vlastní život, takže ať už toužíš po čemkoli, musí ti na tom zatraceně záležet.“

Mysli na Emmu, Artura, mámu. Pamatuj, jak ses cítil, když jsi v náručí držel Linino tělo, jak tě studila její kůže. Ty, co mi ještě zbyli, nesmí potkat stejný osud.

„Ano.“ To slovo ze sebe sotva dostanu. „Záleží.“

Když Cora svěsí ruku a nakloní se tak blízko, že mám její rty těsně vedle ucha, vyrazí mi to na chvíli dech. „Tak tedy povídej. Co bys chtěl?“

Emma by měla žně, kdyby mě viděla, jak se červenám jako školáček. Zavrtím hlavou. Cora se zase zakloní, což mi přijde vhod, protože mě už aspoň neomamuje ten její liliový parfém. „Chtěl bych se k vám přidat. Stát se členem Serpensas.“

„Proč?“

Až doposud mluvila klidným – něžným – tónem, teď má ale jazyk ostrý jako břitva.

„Musím uživit rodinu,“ odpovím prostě. „A nikde jinde teď nenabírají.“

„Ach tak.“ Obejde mě kolem dokola a pohledem mě sjede od hlavy až k patě. Nevynechá jediný centimetr. „Mohla bych tě dát do Domu slastí. Tvář bys na to rozhodně měl.“

Sevre se mi žaludek. Dům slastí je nejšpinavější nevěstinec v celé Mu-
gře. Sice bych nikdy nikoho nesoudil za to, že tam pracuje, sám bych na
to ale žaludek nejspíš neměl.

„Nenašlo by se ještě něco jinýho?“

Cora se zatváří podrážděně. „Přišel jsi sem žádat o práci a já ti ji nabíd-
la. Chceš snad říct, že o ni nestojíš?“

„Já – to ne. Kdepak. Jestli nic jinýho nemáte, tak to беру.“ Do tváří se
mi nahrne krev, ale já to tak chtěl. „Spíš mě tak napadlo, jestli se nenajde
něco dalšího. Něco, do čeho se nikomu moc nechce.“

Prísahal bych, že se mi právě zastavilo srdce. Cora se odmlčí. Zastaví se.
Podívá se na mě s nečitelným výrazem ve tváři. Nepoznám, jestli se chystá
mé žádosti vyhovět, nebo mi podríznout krk. Možná obojí.

Konečně se ozve: „Něco by se našlo. Jednoho ze serpensas z tebe hned
neudělám, ale pokud uspěješ, přiberu tě do party a najdu pro tebe dobré
místo, daleko lepší než v Domě slastí.“

Dostaví se vřelý, opojný pocit úlevy. „Ano, cokoli.“

Cora si mě prohlíží ještě asi vteřinu. „Předpokládám, že už jsi slyšel o té
nedávné sérii vražd. Jak tu někdo lidem vyškrabává oči.“

Na mysli mi vyvstane vzpomínka na toho muže z dnešního rána.

„Ano.“

„Báječné.“ Cora zase nasadí svůj hadí úšklebek.

„Potřebuju, abys našel toho, kdo je za to zodpovědný, a přivedl mi ho
sem.“

KAPITOLA PÁTÁ

JADE

Stačí jedno píchnutí jehlou a na špičce prstu mi vyraší rubínově červené kapičky krve. Od vášně je dělí jediný odstín, od vzteku ještě o trochu víc a s narůžovělou náklonností už nemají společného nic. Jejich barva zkrátka nereprezentuje žádný aspekt lidské duše, já ji ale budu k práci nezbytně potřebovat. Protože abych někoho mohla připravit o jeho nejzákladnější vlastnosti, musím nejprve vyšít jeho portrét. Kaleidoskop různorodých tvarů a barev vlastních jenom tomu člověku, zachycený nitěmi na podkladu. Zatím ale není aktivní.

Dokud mu nevdechnu život.

Začne se kouskem portrétovaného. Pramínek vlasů. Jediná kapka krve. Ustřižený nehet. Stačí cokoli z toho, a jakmile je portrét nasátý esencí dotyčného, zbývá už jenom přidat kousek sebe samotné. Právě fragmenty nás dvou dělají z portrétu *něco víc* než jen pouhý spletenec nití. Něco magického.

Pak už je zapotřebí jenom odpárat z duše všechny vlastnosti, jejichž odebráním jsem byla pověřena – ty pak zůstanou navždy zachycené v niti, kterou byly původně vyšity. Celá špulka krásy. Dlouhý špagát fialové intelligence. Klubko rudé vášně. To všechno jim můžu z duše uzmout

podobně, jako když jim zubař vytrhává zub z dásní. Prostě už to pak v sobě nemají.

Právě proto teď sedím doma v obývacím pokoji a barvím nit vlastní krví. Od té katastrofické audience u královny uběhlo už šest dní a každý z nich mi připadal jako utrpení. Na vypátrání matky mi zbývá pouhých čtyřiapadesát dnů. Pak už na to nebudu mít čas, jelikož mě budou vázat úřední povinnosti. Svou pozornost jsem prozatím zaměřila na naši knihovnu, kde jsem se probírala matčinými starými písemnostmi a doufala, že tam najdu nějakou stopu. Sice jsem narazila na deník s opravdu znepokojivým obsahem, nic užitečného z toho ale nevzešlo. Z toho důvodu jsem se vrátila ke své šicí sadě. Doufala jsem, že se při rutinní práci trochu uklidním, abych se mohla zaměřit na jiné, důležitější věci.

Jenže to se nestalo.

V hlavě mi to pořád šrotuje i poté, co do kovového pouzdra po svém boku odložím poslední nit. Očima tékám po místnosti: pestrobarevný tkaný koberec, jenž mi pod chodidly vždycky přišel příliš hrubý, matčiny brýle na čtení položené na stole, tašky, na které padá prach vedle šicího stroje, který nám poslala královna, jelikož si neuvědomila, že ho k našim kouzlům nemůžeme použít. Okenními tabulemi prochází sluneční světlo, které se odráží od skel na zarámovaných portrétech, jež lemují všechny stěny. Každý z nich matka vyšila vlastní rukou a zachytila na něm některého ze svých blízkých společně s duhově zbarvenou duší, která se kolem dotyčného vznáší. Krbová římsa, kde stojí její nejcennější sošky.

Mavida, bohyně života znázorněná jako těhotná žena. Malé zářivé slunce reprezentující Soleru, bohyni světla a naděje. A chybět pochopitelně nemůže ani Oro, honosný zlatý orel.

Modlila se k nim každý večer, pobožnost ji nikdy neopustila, zatímco u mě se tahle vlastnost prakticky neprojevila. I tak mě ale uklidňovalo, když jsem ji při modlení poslouchala. Když jsem ji viděla věřit.

Zaškube mi u srdce. Matka by tu měla být.

Tohle místo... mi bez ní nepřipadá jako domov.

Jenže je pryč a mně nezbyvá, než sesbírat střípky jejího života a povolání, jehož odvrácenou stránku jsem poznala už dávno. Ostatně bylo mi teprve dvanáct, když mi matka poprvé podala pramínek něčích vlasů a trvala na tom, abych udělala portrét duše jejich majitele. Jelikož jsem byla naivní děcko, které nevědělo nic o světě, poslušně jsem se pak spolu s ní vydala dolů do doků, kde matka ukázala na muže, kterému portrét patřil.

Vybavím si těžký pohled v jejích stříbrných očích a své první závaný zmatení, když je na mě upřela.

Součástí poslání vykladače vlákn je tíha břemene zodpovědnosti. Bolestivá cena. Tehdy mě bodla jehlou do dlaně. Použij svou krev. Ať jeho portrét ožije. A až s tím budeš hotová, odejmi mu nit života.

Zabij ho, jinými slovy. Smrt, jež nejde vystopovat.

Bylo mi jen dvanáct.

Ze vzpomínání mě probere zaklepání na dveře. Celá ztuhnu a zapochybuju, jestli se mi to jenom nezdálo, načež ten člověk zaklepe podruhé. Ach bohové. Někdo *tu* je.

Zatímco z pouzdra vyndávám pistoli a mířím s ní před sebe, chvějí se mi prsty. Zaklepání na dveře může mít tři vysvětlení.

Zaprvé, královna poslala někoho se vzkazem.

Zadruhé, matka se vrátila.

Zatřetí, někdo mě tu vypátral, a v takovém případě si nemůžu být jistá, jestli to se mnou dotýčný myslí dobře.

Musím se mít na pozoru, obzvlášť kvůli té třetí možnosti, a proto opatrně našlapuju po špičkách a s pistolí v ruce. Díky bohům, že vím, jak se s ní zachází. Technikám boje i sebeobraný jsem se zevrubně učila od jednoho kapitána polesy. Udělal to jako laskavost pro mou matku, abych se aspoň částečně zbavila strachu, který mě svíral po tom incidentu před soudní budovou.

Teď mi jeho trénink možná zachrání život.

Naprázdno polknu. *Utíkej*, křičí všechno v mém nitru, *schovej se a čkej, dokud zase neodejde!*

Namísto toho pozvednu rozechvělou ruku ke klíče, zhluboka se nadechnu, otevřu dveře dokořán a –

Je to *Lukas*.

A já mu málem vpálila kulku mezi oči. Prst mi zacuká na spoušti a já si nejsem jistá, jestli je to šokem z toho, že ho tu vidím, nebo jestli mi právě ten šok zabránil, abych ho zastřelila. Možná je to obojí. Musíme tam stát dobrých deset vteřin a s ústy otevřenými dokořán zírat jeden na druhého.

Lukas prolomí ticho jako první. „*Jade?* Co ty tady děláš?“

„Co já tady dělám?“ Do mého hlasu se propíše notná dávka podezřívavosti. Jeho slova opakuju jenom proto, abych měla chvíli na popadnutí dechu.

„Ano.“ Lukas nakloní hlavu na stranu, aby na mě viděl přes zbraň, kterou jsem ještě pořád nesklonila. „Tebe jsem tu vůbec nečekal, takže se ptám, co tady děláš.“

Kupodivu to říká zcela bezelstně a právě ta bezelstnost mě nějak vrátí zpátky do přítomnosti. Zamrkám na něj, s pistolí ale pořád nehnu. Je dost možné, že už tehdy na té ulici věděl, co jsem zač. Možná si mě vyhledal cíleně, sledoval mě až domů a *šmíroval* mě.

Žaludek se mi nebezpečně zhoupne a já do svých dalších slov vložím ostrý tón. „Já tady bydlím. Co *ty* tady děláš? A jak jsi našel můj dům?“

Neměl by tušit, kde bydlím. Během let už na naši chatrč sice pár pocestných narazilo, ale matka pokaždé odvinula dotyčnému všechny vzpomínky na ten den.

Svraští obličej, jako bych ho při něčem nachytala. „Našel jsem to tady ještě jako dítě, když jsem se toulal po lesích. Nikdy jsem o tom nikomu neřekl, takže mi ani nikdo nevymazal vzpomínky.“

To je možné, ale situaci to moc nevyjasňuje, takže pistolí dál držím namířenou. „Tím se pořád nevysvětluje, co tu pohledáváš.“

Mou otázku zcela ignoruje a místo toho se podívá za mě někam dovnitř, což mě podráždí. „Ty jsi její komorná? To by mě nenapadlo, že si může dovolit služebnictvo.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Vyšívání duše.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.